

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Milana Moravu v právnej veci žalobcu: **Mgr. J. H.**, nar. X., bytom S., *právne zastúpený JUDr. M. M., advokátom so sídlom B.*, proti žalovanému: **Krajské riaditeľstvo PZ v Prešove**, Krajský dopravný inšpektorát, Pionierska ul. č. 33, Prešov, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.p.: KRP-102-4/DI-2-2008 zo dňa 13.6.2008, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 1S/41/2008-25 zo dňa 14.12.2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 1S/41/2008-25 zo dňa 14. decembra 2010 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia Krajského riaditeľstva policajného zboru v Prešove, Krajského dopravného inšpektorátu č.p. KRP-102-4/DI-2-2008, ktorým tento zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Okresného riaditeľstva policajného zboru v Humennom, Okresného dopravného inšpektorátu č.p. ORP-P-665/DI-3-2007 a č.p. ORP-P-11/DI-3-2008 ako vecne správne. Týmto rozhodnutím bol žalovaný uznaný vinným za porušenie ustanovenia § 3 ods. 2 písm. c/ a § 4 ods. 2 písm. b/ zákona č. 315/1996 Z.z., čím spáchal priestupok podľa § 22 ods. 1 písm. f/ a k/ zákona č. 372/1990 Zb.

Priestupkov podľa § 22 ods. 1 písm. f/ zákona č. 372/1990 Zb. sa žalobca mal dopustiť, keď ako vodič motorového vozidla dňa 17.11.2007 o 2:20 hod. v Humennom na Chemlonskej ulici sa na výzvu policajnej hliadky odmietol podrobiť dychovej skúške na alkohol a tiež ďalej tak, že dňa 30.11.2007 o 20:30 hod. na ulici SNP Humenné nevykonal na výzvu dychovú skúšku na alkohol predpísaným spôsobom, pričom v oboch prípadoch nežiadal, aby bola vykonaná krvná skúška. Na základe uvedených skutkov bola žalobcovi uložená pokuta vo výške 15.000,- Sk a zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 18 mesiacov.

Krajský súd po preskúmaní rozhodnutia žalovaného správneho orgánu ako aj prvostupňového správneho orgánu a po oboznámení sa so spisom žalovaného došiel k záveru, že je nepochybne preukázané, že žalobca sa dňa 17.11.2007 a následne dňa 30.11.2007 odmietol podrobiť dychovej skúške na zistenie alkoholu a dychovú skúšku maril. Účastník cestnej premávky musí predpokladať, že príslušníkmi policajného zboru bude pri vedení motorového vozidla podrobený dychovej skúške a teda ak tvrdenie o nepriaznivom zdravotnom stave má byť založené na objektívnom podklade, potom jeho povinnosťou bolo mať potvrdenie lekára o nepriaznivom zdravotnom stave, na základe ktorého by sa mohol vyhnúť podozreniu, že jeho správanie pri odmietnutí dychovej skúšky je účelové. Žalobca takéto potvrdenie policajnej hliadke nepredložil ani nevyvinul žiadnu iniciatívu k tomu, že takýto doklad je schopný a ochotný predložiť ako dôkaz na potvrdenie svojich námietok v primeranom čase. K námietke žalobcu o nedostatočne zistenom skutkovom stave krajský súd poukázal na judikát Najvyššieho súdu SR č. 8Sžo/139/2008, z ktorého vyplýva,

že povinnosť zistiť skutočný stav veci nad rámec rozsahu vlastného zisťovania podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní má správny orgán len v rozsahu dôvodov a skutočností, ktoré obvinený z priestupku v priebehu správneho konania uviedol. Zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodiť povinnosť správneho orgánu, aby sám domýšľal relevantné právne dôvody svedčiace v prospech obvineného z priestupku, ktoré tento neuplatnil. Tak ako uviedol žalovaný v odôvodnení rozhodnutia, že žalobca do zápisnice z ústneho pojednávania o priestupkoch neuviedol na svoju obhajobu žiadne skutočnosti sa táto okolnosť javila nespochybniteľná.

Podľa názoru krajského súdu správne orgány vychádzali zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci a rozhodnutie žalovaného je jednoznačné a presvedčivé. V odôvodnení sa vysporiadal so všetkými odvolacími námietkami žalobcu a je z neho zrejmé akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití konkrétnych právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval. Zároveň sa správny orgán aj dostatočne presvedčivo vyrovnal s námietkami žalobcu a s jeho vyjadrením k podkladom rozhodnutia.

Za nedôvodnú považoval súd aj námietku žalobcu vo vzťahu k výške uloženej sankcie. Tak ako uviedol žalovaný z obsahu administratívneho spisu evidenčnej karty vodiča je nepochybné, že žalobca nie je disciplinovaným vodičom.

Na základe ustanovenia § 245 ods. 2 OSP krajský súd dospel k záveru, že v prípade správneho uváženia je súd oprávnený preskúmať len to, či došlo k výberu z niektorých dovolených možností ale výber sám zásadne prieskumu nepodlieha. Preskúmanie sa vykoná podľa kritérií, ktoré pre správne uváženie uvádza zákon a ktoré tvoria nevyhnutné východiská pre výsledok správneho uváženia premietnutý do rozhodnutia správneho orgánu. Určenie výšky pokuty v rámci určitého rozpätia je vecou voľného uváženia. Voľná úvaha aj pri ukladaní pokuty je myšlienkovým procesom, v rámci ktorého má správny orgán brať do úvahy závažnosť porušenia predpisov vo vzťahu ku každému zisteniu, jeho následky, lebo pokuta musí spĺňať nielen požiadavku represie ale aj preventívny účel s prognózou budúceho pozitívneho správania sa dotknutej osoby.

Na základe uvedených dôvodov dospel prvostupňový súd k záveru, že rozhodnutie a postup správneho orgánu v medziach žaloby sú v súlade so zákonom.

O trovách prvostupňového konania súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP a účastníkom náhradu trov konania nepriznal, lebo žalobca v konaní nemal úspech.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca, pričom v odvolaní namietal, že pri prvom priestupku dňa 17.11.2007 po odmietnutí dychovej skúšky zo zdravotných dôvodov nebol hliadkou na mieste poučený o možnosti podrobiť sa krvnej skúške alebo lekárskeho vyšetreniu na alkohol a ani vyzvaný na vykonanie takejto skúšky. V druhom prípade, v prípade priestupku zo dňa 30.11.2007 žalobca neodmietol vykonanie dychovej skúšky na alkohol ani na vzhľadom neustále pretrvávajúce zdravotné problémy s kašľom a pocitom dychovej nedostatočnosti, ako aj vzhľadom na to, že je tuhý fajčiar, vykonal ju niekoľkokrát, vždy s negatívnym výsledkom na alkohol, pričom hliadkou mu bolo oznámené, že ju nevykonal správne. Vzhľadom na túto skutočnosť žalobca bez vlastného zavinenia nebol pre zdravotné problémy schopný vykonať riadne dychovú skúšku na alkohol v krvi a ani nebol vyzvaný policajnou hliadkou na vykonanie krvnej skúšky. Policajnú hliadku však požiadal o vykonanie skúšky na alkohol, jej vykonanie mu však hliadkou bez vysvetlenia nebolo umožnené. Po poučení napísal žalobca svoje vyjadrenie k vykonanej dychovej skúške a ochote vykonať krvnú skúšku do správy o objasnení priestupkov a túto podpísal.

Pretože žalobca v prvom prípade nebol vyzvaný na vykonanie krvnej skúšky alebo lekárskeho vyšetrenia, v druhom prípade mu ich vykonanie nebolo umožnené, hoci o to výslovne žiadal, je potom nesprávna úvaha žalovaného, že žalobca spáchal priestupok podľa § 22 ods. 1 písm. f/ zákona č. 372/1990 Zb. tým, že porušil povinnosť podľa § 3 ods. 2 písm. c/ zákona č. 315/1996 Z.z. nakoľko žiadnu výzvu na vykonanie krvnej skúšky alebo lekárskeho vyšetrenia nedostal a teda ju nemohol odmietnuť, a preto je nesprávne rozhodnutie žalovaného, ktorým potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, ktorým ho uznal za vinného zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. f/ zákona č. 372/1990 Zb..

Žalovanému tiež možno vytknúť, že pri rozhodnutí o druhu a výmere sankcie zobral ako priťažujúcu okolnosť fakt, že žalobca si nebol vedomý spáchania priestupku, ktorý mu bol kladený za vinu, teda, že si ju nepriznal, svoju vinu. Takáto úvaha správneho orgánu je v rozpore s ústavou, podľa ktorej žalobcu k výpovedi ani k priznaniu nemožno donucovať.

Taktiež žalovaný nezdôvodnil, aké konkrétne skutočnosti ohľadne spôsobu spáchania priestupku, jeho následkov a okolností, za ktorých bol spáchaný, prípadne zavinenia,

pohnútky a osoby páchatel'a, pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu vzal do úvahy a akými úvahami sa riadil pri hodnotení.

Žalovaný v odvolacom konaní doplnil dokazovanie o vysvetlenie policajtov vykonávajúcich zákroky. To čo uvádzajú policajti hliadky v prvom prípade v zápisnici nie je pravda a je to v rozpore s tým, ako kontrola prebehla, kontrolu vykonával len jeden policajt, ostatní dvaja pri žalobcovi neboli a teda nemohli byť priamo svedkami komunikácie medzi policajtom a žalobcom. Po odmietnutí dychovej skúšky nebol žalobca policajtom na mieste poučený o možnosti podrobiť sa aj krvnej skúške alebo lekárskeму vyšetreniu. Predtlač poučenia na tlačive o tom, že žalobca bol poučený neznamená, že toto poučenie sa skutočne žalobcovi dostalo. Záznam, že „Odber krvi nežiada“ je nepravdivý a tiež neznamená, že žalobca bol vyzvaný na krvnú skúšku, nakoľko nie je povinnosťou vodiča žiadať sa na krvnú skúšku, ale je povinnosťou policajta ho na to vyzvať, v čom je významný rozdiel.

Aj v druhom prípade postupovali policajti hliadky tak, že kontrolu vykonával len jeden policajt, druhý sedel v aute a teda nemôže byť svedkom toho, ako prebiehala kontrola. Žalobcovi sa nedostalo poučenia a nebol vyzvaný na odber krvi, nebola mu zakázaná jazda, nakoľko mu policajt umožnil nasadnúť do auta a odísť. V zápisnici, ktorú žalobca podpísal, neboli zarámčované slová odber krvi nežiada a rovnako, čo sa týka poučenia, toto nebolo poskytnuté a výzvu na vykonanie krvnej skúšky mu policajt nedal.

Výpovede policajtov považuje za nepravdivé a zavádzajúce, sú podozrivo zhodné, nadiktované ako z príručky. Podľa žalobcu sa nimi snažili zastrieť skutočnosť, že si pri výkone kontroly nesplnili svoje povinnosti v súlade so zákonom na škodu žalobcu. Ich výpovede sú v rozpore s tým, čo uviedol policajt do správy o priestupku.

Na základe uvedeného má žalobca za to, že prvostupňový súd sa nedostatočným spôsobom vysporiadal s otázkou, akým spôsobom bola vykonávaná kontrola žalobcu, či nedošlo k manipulácii so zápisnicami o objasňovaní priestupku, či mal policajtný orgán len poučiť žalobcu, alebo ho aj vyzvať na odber krvi za účelom zistenia alkoholu a prečo bol v jednom prípade žalobcovi hliadkou neumožnený odber krvi aj keď tento žiadal.

Vzhľadom na uvedené žalobca žiadal, aby najvyšší súd rozsudok Krajského súdu v Prešove zrušil a vec mu vrátil na opätovné prejednanie a rozhodnutie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení § 246c OSP), preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, vec prejednal podľa § 212 v spojení s § 214 OSP a jednomyseľne dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť.

Z obsahu predložených spisov najvyšší súd zistil, že rozhodnutím Krajského riaditeľstva policajného zboru v Prešove č.k. KRP-102-4/DI-2-2008 bolo zamietnuté odvolanie žalobcu a potvrdené rozhodnutie Okresného riaditeľstva PZ v Humennom, Okresného dopravného inšpektorátu č.k. ORP-P-665/DI-3-2007a č.k. ORP-P-11/DI-3-2008, ktorým podľa § 22 zákona o priestupkoch bola žalobcovi uložená pokuta vo výške 15.000 Sk a zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 18 mesiacov.

Skutkov kladených žalobcovi za vinu sa mal tento dopustiť tak, že dňa 17.11.2007 v Humennom na ulici Chemlonskej o 2:20 hod. sa odmietol podrobiť dychovej skúške na alkohol, kde bol poučený, podľa potreby aj opakovane, o spôsobe vykonania krvnej skúšky elektronickým prístrojom, o práve požiadať o odber krvi a následne bol upozornený, že náklady na vykonaný odber krvi a na jeho žiadosť bude hradíť z vlastných prostriedkov. Z tejto správy vyplýva, že na odber krvi sa nežiadal a ďalšia jazda mu bola zakázaná. Zo správy je tiež zrejmé, že žalobca podľa § 60 ods. 2 zákona o priestupkoch nepodal žiadne vysvetlenie, odmietol sa vyjadriť a správu podpísať. Ďalej bolo žalobcovi kladené za vinu, že dňa 30.11.2007, keď bol príslušníkmi polície ako vodič zastavený a kontrolovaný, tiež bol vyzývaný na podrobenie sa dychovej skúške. Aj po poučení a praktickom znázornení dychovú skúšku nevykonal predpísaným spôsobom na zistenie počítia alkoholických nápojov a nemal pri sebe vodičský preukaz. Z tejto správy tiež vyplýva, že dychová skúška bola vykonávaná v počte 4x, pričom prístroj na vykonanie dychovej skúšky stále vykazoval 0, avšak hliadkou PZ bolo oznámené žalobcovi, že ju nevykonal správne. Žalobca sa pritom na odber krvi a lekárske vyšetrenie nežiadal, pričom na mieste bolo zistené, že nemá pri sebe vodičský preukaz.

Podľa zákona o priestupkoch proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky § 22 ods. 1 písm. f/ stanovuje, že priestupku sa dopustí ten, kto ako vodič sa odmietne podrobiť vyšetreniu na zistenie alkoholu, ktoré sa vykonáva dychovou skúškou prístrojom, ktorý určí objemové percento alkoholu v krvi, alebo ak sa odmietne podrobiť lekárskeho vyšetreniu odberom a vyšetrením krvi, alebo iného biologického materiálu, či je ovplyvnený alkoholom

alebo inou návykovou látkou, hoci by to pri vyšetrení nebolo spojené s nebezpečenstvom pre jeho zdravie. Podľa § 5 ods. 4 zákona 219/1996 Z.z. vyšetrenie na zistenie alkoholu sa vykonáva dychovou skúškou prístrojom, ktorým sa určí objemové % alkoholu v krvi. Ak sa osoba odmietne podrobiť takémuto vyšetreniu, možno vykonať lekárske vyšetrenie odberom a laboratórnym vyšetrením krvi, alebo iného biologického materiálu. Ak osoba odmieta takéto lekárske vyšetrenie, stupeň opilsti určí lekár podľa medicínskych klinických príznakov.

Podľa § 219 ods. 2 OSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa odôvodnenie obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožnil so závermi krajského súdu, že v predmetnej veci bolo potrebné rozhodnutie žalovaného ako vecne správne potvrdiť, keďže tento správne zistil skutkový stav a vec správne posúdil. Na doplnenie záverov prvostupňového súdu najvyšší súd dodáva, že obrana žalobcu sa javí zjavne účelovou v snahe vyhnúť sa postihu za priestupky kladené mu za vinu.

Ohľadne priestupku zo dňa 17.11.2007 spochybňuje jednoznačne postup žalobcu okolnosť, že odmietol podpísať správu o objasňovaní priestupku, kde mohol ním namietané skutočnosti uviesť a do budúcnosti s nimi v správnom konaní argumentovať. Keďže tak nepostupoval absolútne znehodnovernil svoje tvrdenia o priebehu a vykonaní kontroly a svoje tvrdenie o zdravotnom stave. Tu treba poznamenať, že žalobca ani neskôr v priebehu správneho konania nedokumentoval hodnovernou lekárskou správou, alebo iným hodnoverným dokladom tvrdenie o svojom zdravotnom stave.

To isté platí aj v prípade okolností šetrenia priestupku zo dňa 30.11.2007. Žalobca v správe o objasňovaní priestupku nenamietal svoj zdravotný stav a ani z neho nevyplýva jeho tvrdenie, že sa sám žiadal na odber krvi.

Z výpovedi svedkov B., R., T., S. a A. zhodne vyplýva, že žalobca bol poučený o možnosti žiadať odber krvi, pričom podľa svedkov žalobca túto možnosť odmietol. V danom prípade vzhľadom na konštatovanie tejto okolnosti, keďže žalobca odmietol vykonanie krvnej skúšky je bezpredmetné skúmať terminológiu významu slovných spojení či

žalobca bol vyzvaný konajúcim orgánom na podrobenie sa odberu skúšky krvi alebo bol poučený o možnosti vykonať skúšku na prítomnosť alkoholu odberom krvi, keďže žalobca takýto postup odmietal. Žalobca ako vodič je povinný ovládať predpisy, ktoré upravujú povinnosti vodičov ako aj následky nimi spojené a odmietnutím odberu krvi musel vedieť, že sa vystavuje zákonným následkom.

Súd nemá dôvod pochybovať o hodnovernosti výpovedí 5 príslušníkov policajného zboru, ktorý v dvoch prípadoch nezávisle od seba kontrolovali žalobcu pri vedení motorového vozidla. Žalobca žiadnym závažným spôsobom nespochybnil hodnovernosť ich výpovedí.

Ohľadne výšky uloženej sankcie je aj odvolací súd toho názoru, že konajúce správne orgány pri ustálení skutkového stavu dostatočne uvážili kritériá, na základe ktorých uložili výšku trestu za spáchanie priestupku a prihliadli na všetky okolnosti rozhodujúce vo veci. Určenie výšky pokuty je vecou voľného uváženia, pričom táto voľná úvaha správneho orgánu bola dostatočne odôvodnená.

Na základe uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je vecne správne, napadnutý rozsudok podľa § 219 OS potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 a § 250k ods. 1 OSP tak, že neúspešnému žalobcovi nepriznal právo na ich náhradu.

Poučenie: Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 15. februára 2012

JUDr. Jana Henčeková, PhD., v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Andrea Jánošíková